

Στη θάλασσα

Σίγουρα μας περίμενε γιατί λαμποκοπούσε και αναδεδυόταν γλυκά. Μου φάνηκε ότι μειδιούσε· εκείνο το μειδίαμα που έχουν στα αγάλματα οι αρχοντογυναίκες της αρχαιότητας. Ο ήλιος από πάνω της, προστάτης – απ’ αιώνας – και εραστής της και τι δεν τη φίληυε: φλουριά αργυρά και φλουριά μαλαματένια, γλιάρους και αλκυόνες, χρώματα γαλιανά και τρκουάζ, κι άλλα καταπράσινα ή βαθύ μπλε· μελανί σχεδόν. Στην όχθη της τα πεύκα, θαϊερά, μοσχοβόλια, σε λίγο θα άρχιζαν να φιλοξενούν παιδιά, γιαγιάδες, μανάδες, πετσέτες, παιχνίδια, τσάντες, σκυλιά αδέσποτα αν και κοινωνικότατα. Πρωί ακόμη, αηλιά τα τζιτζίκια είχαν αρχίσει το παλιό, καθησυχαστικό τραγούδι, το επαναλαμβανόμενο πλην διεγερτικό. Η θάλασσα, όσο περνούσε η ώρα, βαφόταν στο χρώμα του ηλζουρίτη. Οι τρεις μας, η Ελένιτσα, η Νικολέτα κι εγώ, είχαμε ήδη αφεθεί με τις ώρες επάνω της, είχαμε παίξει μαζί της, είχαμε κυνηγηθεί, είχαμε κοτταριστεί μ’ αυτήν, τα κοριτσάκια δεν εννοούσαν να την εγκαταλείψουν, έπαιζαν με το κύμα, έπαιζαν μεταξύ τους, δεν τη χόρταιναν την αγαπησιάρα υδάτινη αγκαλιά. Κοθύμπησαν ύπτια, πρόσθια έπειτα, γελούσαν γεμίζοντας τη γαλήνη του όρμου ασημένιες και χρωματιστές φωνούλτες, ενθουσιάστηκαν με τις αγριόπαπιες που πέρασαν σε σχηματισμό, μιας ανάσας απόσταση από τα σώματά μας, τραβούσαν για το υδρολίβαδο της Στρογγύλης, τοποθεσία σεπτή και ερμηκή από αρχαιοτάτων χρόνων· εκεί κατέφευγαν οι υπέροχες Καναδέες κεντήστρες του αιθέρα, οι άκρες των φτερών τους φάνταζαν θαλασσιές εξ αντανακλάσεως. «Αχ, γιαγιά. Σαν να γέρνει ο ουρανός πολύ πάνω από τη θάλασσα. Την πλησιάζει. Κοίτα τον πώς καθρεφτίζεται. Να τα μάτια του!» είπε η Ελένη κοιτώντας έκθαμβη. Ένα πλοίο ολόλευκο περνούσε στο βάθος. Πήγαινε ράθυμα· μουσική έφθανε ως εμάς. Ξεχώρισα τη φωνή του Στινγκ· τη μελωδία όχι. Είχα το νου στη Νικολέτα, που ευτυχισμένη αναφώνούσε: «Μ’ αγαπάει η θάλασσα γιαγιά... Μ’ αγαπάει!».

ΕΛΕΝΗ ΣΑΡΑΝΤΙΤΗ